

A tűzfa koronája

I.

Egy fa volt ő, amit nem lehetett kivágni.
Stabil talajon megvetette lábait.
Jöhetett szél, jöhetett zivatar,
leveleleit nem hullatta.
Körbenézett, meglepte őt mások fuvallata;
Ekkor rájött, mégsem tudja mit akar.

Stabilan állni télen, nyáron?
Megtagadni a változást?
Lehet, úgy tűnik ő a legerősebb,
Mégis a többi jut előbbre.
Tépett-nyúzott leveleitől roskadoztak ágai,
hisz azokat soha el nem engedte.

Páratlan szépsége egy helyben tartotta;
Úgy hitte sorsa az, hogy maradjon örökre ugyanolyan.
Meztelen testét félt láttatni,
koronáját néha-néha átadni az enyészetnek.
Nem hitte volna, hogy pont az segíthet megfáradt testének s lelkének,
ami látszólag elpusztítja.

De képtelen volt tovább stabilan állni,
mikor úgy érezte, odabenn futótűz tombol.
Egyszerre visz el mindent, mi fontos volt egykor.
Beismerte: nincs már mit a világ felé kitárni.

II.

Nem maradt semmi;
Se büszkeség, se harag.
Levelei hulltak sorban.
Immár kénytelen volt láttatni, mit belül eddig is érzett:
Nem más ő, mint egy meggyötört fadarab.

Elsorvadtak egykor erős ágai,
s már nem álltak meg az emberek őt megcsodálni.
Azt gondolta, dicsőséges életének itt a vége.
És végülis olyannyira nem is tévedett.
Egy gyenge testű, tépett-nyúzott tollú madárka szökkent vékonyka ágára.
Pont olyan mint ő. - Rendkívül sajnálta.

Aztán a kismadár az ő ágáról is tovaröppent,
könnyű testét a szél hátára helyezve.
Az áramlás erejében bízva hagyta le társait,
míg azok kinkeservesen verdesték szárnyaik.
Nocsak, nem csak az az erő számít, ami kívülről jól látszik? -
Töprengett a fa, s abbahagyta a kismadarat sajnálni.

Hirtelen már nem számított neki, megáll-e őt valaki megcsodálni.
Hisz rájött: soha nem volt még bátrabb, mint most,
hogy végre nyugodtan mer lombálarc nélkül is stabilan állni.
A büszkeség és dicsőség értelmét vesztette
így, hogy erejét már nem kívül kereste.
Eldöntötte: megújul majd, mikor megpihent, és amikor eljön az ideje.

III.

A tavasz érkezéssel sokasodott körülötte a zöld,
majd az idő megállt. Mintha csak rá várt volna,
hogy lényét lombkoronaként ismét megmutassa.
De nem érezte magában, mi egykor ő volt: zöld.
Elvesztette önmagának e darabját,
s akárhogy kereste, nem találta.

Leveleit kibújtatva másra lelt: Piros,
mint az erő, mint a tűz, mi egyszer felperzselte.
Piros, mint egy főnixmadár, ki hamvaiból feltámadt.
Ekkor megértette, hogy gyengeség és erő nem létezik.
Egy dalt suttog minden, mi lélegzik:
A változás dalát.

Szlanyina Tímea